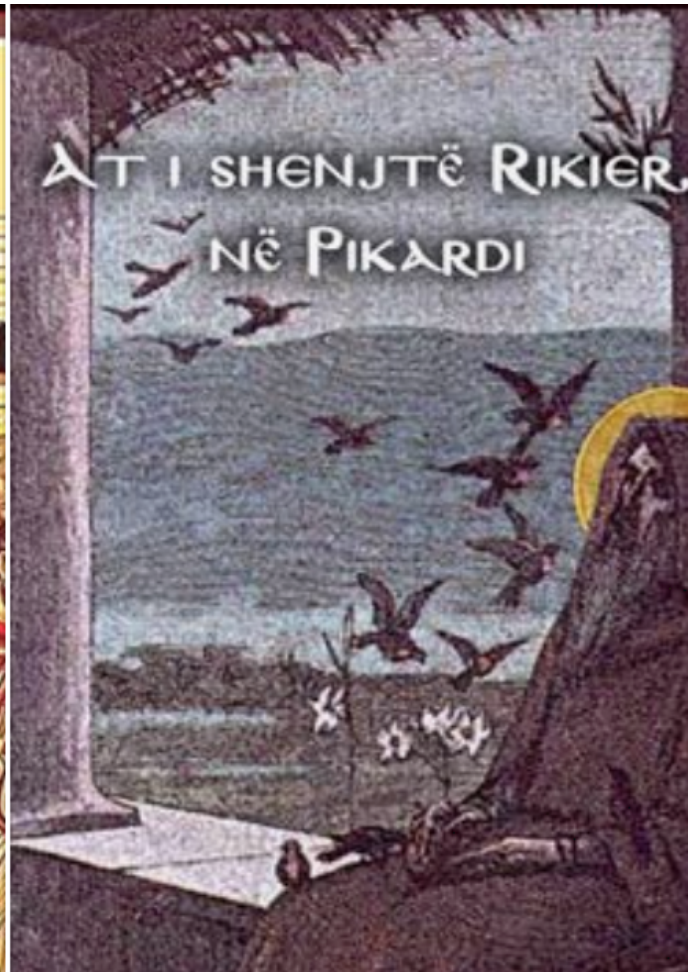


Shenjtori i ditës



E diel, 26 prill 2020 – Shenjtori i ditës.

KRISHTI U NGJALL!

E Diela I pas Pashkës – E Thomait

Hierodëshmor Vasili i Amasisë. Dëshmore Glafira. Oshënare Justa. Oshënar Kalandi. Oshënar Rikier në Pikardi.

– E Diela I pas Pashkës – E Thomait –

Në çdo ditë të javës mbas Pashkës, e quajtur nga kisha Java e Ndrishme, shërbesat paskale kremtohen me tërë shkëlqimin e tyre. Procesioni pagëzimor i Pashkës përsëritet çdo ditë. Dyert e Bukura të Hierores qëndrojnë të hapura. Gëzimi i Ngjalljes dhe dhurata e Mbretërisë së jetës së amëshuar vazhdon me bollëk. Pastaj, në fund të javës, të Shtunën në mbrëmje kremtohet kujtimi i shfaqjes së Krishtit tek Apostulli Thoma “mbas tetë ditësh” (Joani 20:26). Eshtë e

rëndësishme të vihet re, që numri tetë ka një kuptim simbolik në traditën shpirtërore Judeo-Kristiane. Ai tregon diçka më tepër se sa plotësinë dhe përmbushjen; ai tregon Mbretërinë e Perëndisë dhe jetën e botës që vjen, meqenëse shtata është numri i kohës tokësore. Sabati, dita e shtatë, është dita e bekuar e pushimit në këtë botë, dita e fundit e javës. “Dita e parë e javës,” dita “mbas Sabatit”; theksuar në të gjithë Ungjijtë si dita e Ngjalljes së Krishtit (Marku 16:1; Matheu 28:1; Lluka 24:1; Joani 20:1, 19) është pra “dita e tetë”, dita përtej kufijve të kësaj bote, dita që qëndron për jetën e botës së ardhshme, dita e pushimit të amëshuar e Mbretërisë së Perëndisë (Hebrenjtë 4).

E Diela mbas Pashke, e quajtur e Diela e dytë, është kështu dita e tetë e kremtimit paskal, dita e fundit e Javës së Ndritshme, prandaj edhe është quajtur Antipashka, sepse vetëm në këtë ditë në Kishën e vjetër, të porsa pagëzuarit i hiqnin rrobat e tyre të bardha të pagëzimit dhe hynin përsëri në jetën e kësaj bote. Në shërbesat e Kishës i vihet theksi shfaqjes së Krishtit tek Apostulli Thoma. Rëndësia e ditës vjen tek ne nëpërmjet fjalëve të Ungjillit: Pastaj i tha Thomait: “Vëre gishtin këtu dhe shiko duart e mia; dhe shtrihe dorën e vëre në brinjën time; dhe mos u bëj i pabesë, por besëtar. Edhe Thomai u përgjigj e i tha: “Zoti im dhe Perëndia im!” Jisui i thotë: “Sepse më pe dhe besove, lum ata që nuk panë dhe besuan” (Joani 20:27-29).

Ne nuk e kemi parë Krishtin me sytë fizikë dhe as e kemi prekur trupin e tij të ngjallur me duart tona, por në Shpirtin e Shenjtë ne e kemi parë dhe shijuar Fjalën e Jetës (1 Joani 1:1-4) dhe kështu ne besojmë. Në çdo shërbesë ditore deri në Ditën e Ngjitjes (Shestja), ne këndojmë Troparin e Pashkës. Në secilën nga shërbesat e të Dielave pas Pashke, duke filluar me të Dielën e Shën Thomait, ne këndojmë kanonin dhe himnet e Pashkës dhe përsërisim kremtimin e “ditës së parë të javës”, në të cilën Krishti u ngjall së vdekurish. Këndimet e Apostullit janë prej Veprave të Apostujve, ku tregohet për të krishterët e parë, të cilët jetuan në Kungim me Zotin e Ngjallur. Këndimet e Ungjillit janë nga Ungjilli i Shën Joanit, konsideruar nga shumë, si një Ungjill që u shkruajt kryesisht për ata që janë të porsa pagëzuar në jetën e re të Mbretërisë së Perëndisë, nëpërmjet vdekjes dhe rilindjes në Krishtin, në emër të Trinisë së Shenjtë. Arsyeja për këtë opinion qëndron në faktin se të gjitha “shenjat”, siç quhen mrekullitë në Ungjillin e Shën Joanit, kanë të bëjnë me temat misterore që përfshijnë ujin, verën dhe bukën. Kështu, secila nga të Dielat mbas të Dielës së Shën Thomait, me përjashtim të së tretës, i kushtohet kujtimit të njëjës prej këtyre “shenjave”.

* * * * *

– Oshënar Rikier në Pikardi –

Vinte nga një familje fisnike e Pikardisë. Një ditë kishte takuar dy misionarë irlandezë të cilët ishin të keqtrajtuar nga banorët e kësaj krahine pothuajse pagane. I dëgjoi gjatë gjithë natës të flisnin për Perëndinë, rrëfeu me lot mëkatet dhe vendosi t'i kushtohej ungjillit. I çliroi skllevërit që kishte dhe filloi predikimin e Lajmit të Mirë.

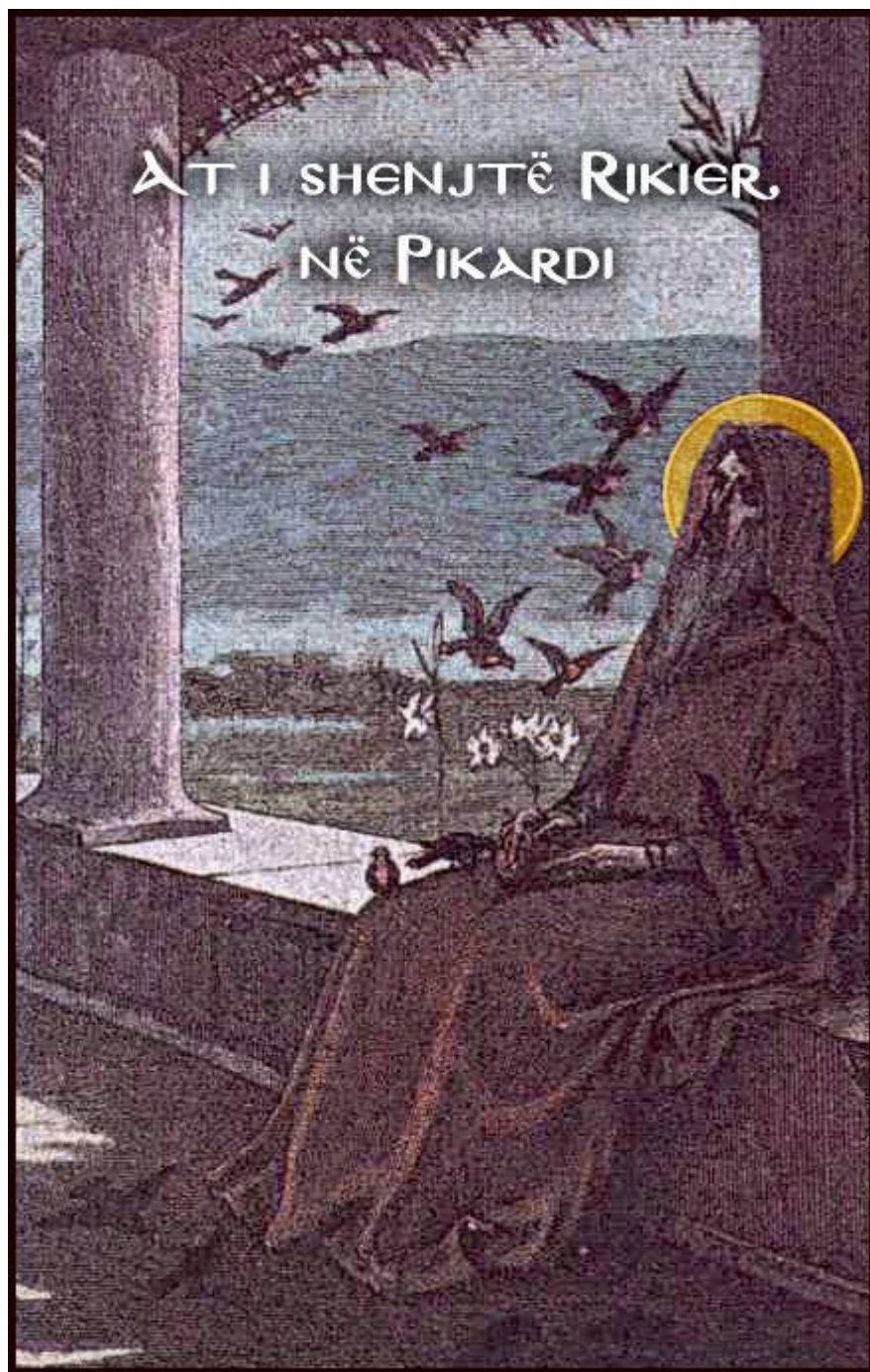
Ushtrohej në asketizëm, lëmoshë, ndihmonte të varfrit. Shkonte në provincat e Veriut duke arritur deri në Angli, ktheu shumë idhujtarë. Për dishepujt që donin ta ndiqnin pas, ai themeloi në vendlindjen e tij, në Setul, një kishë e një manastir, ku dëshironte edhe vetë të tërhiqej. Mbreti Dagobert (629-639), i cili kishte një nderim të madh për shenjtin, e vizitonte shpesh atë, këshilloj me të. Kur arriti në një moshë të madhe, donte të tërhiqej në një vend të vetmuar, që të përgatitej për vdekjen. Mbreti i ofroi një vend të përshtatshëm, në pyllin e Kresisë, ku shenjti u vendos bashkë me vëllazërinë e tij. I dyfishoi betejat e tij aq shumë, sa që mori karizma nga Perëndia.

Biografi i tij shkruan për të: “Të gjithë ata për të cilët lutej shenjti, menjëherë fitonin nga mirësia e Krishtit për gjithçka që kërkonin”. Ndjeu se po i afrohej vdekjes. I kërkoi njërit prej dishepujve të tij të përgatiste një varr në trungun e një peme dhe tha këtë lutje: “Qoftë i mëshirshëm Zoti me mua, dhe pasi ishte ngushëllimtari im në këtë jetë, qoftë shpërblyesi im në jetën tjetër”. Fjeti në paqe më 26 prill, në vitin 645.

Lipsani i tij u bë një burim shërimesh për të gjithë. Në varrin e tij u ndërtua një kishë për manastirin që ishte nga më të shkëlqyerat në mesjetën perëndimore.

E Diela Thomait





— facebook.com/koash1991